

[Inger Gautier Schmit.]

Hvis det ærede Medlem Fru Petra Petersen vilde sige: vi ønsker ved Oprettelsen af disse Klinikker over for danske Kvinder, ugifte Kvinder meget skarpt at pointere, at en hvilken som helst Form for frit Samliv med et Barns Fødsel som eventuel Følge er uønskelig for Samfundet, uønskelig for den ugifte Kvinde og absolut uønskelig for det eventuelle Barn, saa vilde jeg sige: ja, saa kan der være nogen Mening i det, for saa er der nemlig et meget positivt Moment bag ved det, saa bliver der ligesom lagt en Linie for Samfundslivet, for Familielivet, som i højeste Grad i Øjeblikket er ved at blive forfusket. Jeg siger det meget skarpt og meget enkelt, for jeg tror, at Samfundet trænger til, at der tales ud om dette Spørgsmaal, og hvis man ikke her tager et klart Standpunkt, men alt bliver uldent og udglidende, kommer man absolut ingen Vegne. Derfor trænges der her til en klar og afgørende Tale, til et oplysende Udvalg med Sigte paa det af mig her paapegede Formaal. Dette skulde jeg med stor Glæde støtte. Men her kunde jeg tænke mig, at det ærede Medlem Fru Petra Petersen og jeg næppe bliver enige, og derfor vil jeg modsætte mig Ønsket om disse Seksualklinikkers Oprettelse.

Jeg vil derpaa forlade dette for Samfundet saa vigtige, og jeg kan efter de Udtalelser og Oplysninger, det ærede Medlem Fru Petra Petersen kom med, ogsaa sige saa sørgelige Omraade og skal slutte med nogle Udtalelser om et andet Emne, som for mig har en meget stor Interesse, og som ligger paa en noget lysere Plan.

Vi lever i en Tid, hvor alle gode Kræfter burde paakaldes, for at det danske Folk med Optimisme kan gennemleve den vanskelige Tid, det er inde i. Alle gode Kræfter, alle de Evner, som er beskaaret Menneskeheden, burde tages i Brug, fordi der er saa uendelig meget, der trykker ned, som giver Mismod, Selvopgivelse og Haabløshed, ikke mindst inden for Kvindernes Rækker i den ganske overordentlig haarde Kamp for at holde Hjemmene oven Vand og i de store Vanskeligheder, som følger netop med denne Opgave. Jeg tænker her paa den store Gave, som Menneskeheden har faaet gennem Musikens Kunst.

Jeg sagde før, at det gjaldt om at tage alle gode Kræfter i Brug for at opmuntre hinanden til at bære de Byrder, som er lagt paa os i Tiden.—thi det er jo kun overfladiske Mennesker, der kan leve Dagen og Vejen uden at tænke Spor paa Dagen i Morgen. Jeg synes, at vi i Danmark i alt for ringe

Grad benytter os af det Middel til Optimisme, som Kunsten faktisk er, og jeg vil her særlig gøre mig til Talsmand for Musikens Kunst, fordi Musikens Kunst i en ganske særlig Grad er skænket ikke alene en Overklasse eller dem, der har en særlig Uddannelse, men Musikken er en forunderlig Naadegave til Menneskeheden som Helhed; selv det mest primitive Menneske kan øse Glæde og Opmuntring af den. Naturligvis giver Statsradiofonien en betydelig Haandsrækning. Men jeg har før hævdet det og vil stadig gøre det, at den Musik, man kommer i et personligt Forhold til, enten ved at man selv udøver den, eller ved at man stilles over for den udøvende Kunstner, alligevel paa en helt anden Maade formaar at løfte Sindet og give en netop det, som Musikken alene kan give.

Det er meget smaa Tilskud, Staten hidtil har givet paa dette Omraade til det danske Folks Oplivelse, kan jeg sige. Man har drøftet, at Staten skulde overtage Musik-konservatoriet. Saa vidt mig bekendt er det ikke blevet til noget. Man har talt meget om at faa større Tilskud til de forskellige Orkestre Landet over, og der gives ogsaa betydeligt mere, end det var Tilfældet for bare en Snes Aar tilbage. Men jeg synes ikke, at det er gaaet rigtig op for den høje danske Rigsdag, at der her er et Omraade, som i alt for høj Grad har ligget; om jeg saa maa sige ubemærket hen. Man har ikke i tilstrækkelig Grad forstaaet, hvilken Rigdom man kunde være med til at bibringe det danske Folk, hvis man gav Musikken en helt anden Placering og en ganske anderledes økonomisk Støtte, hvis de enkelte Kunstnere paa en helt anden Maade følte, at Staten vurderede dem efter deres Indsats og paa en helt anden Maade end nu vilde bidrage til, at hele Folket blev delagtigt i de store Kunstneres Kunst; den er alt for meget forbeholdt de Mennesker, der har Raad til at betale de dyre Billetter til Koncerter og Operaer o. s. v., medens det jævne, brede Folk, som netop trænger mere end nogen, kan jeg sige, til den Oplivelse, som god og smuk Kunst er, alt for meget baade af økonomiske og af Klassehensyn er holdt ude fra denne store Gave, som her er givet Menneskeheden.

Jeg vil derfor henstille til den højtærede Undervisningsminister, som med hele sin kulturelle Indstilling sikkert ikke er fremmed for mine Tanker, at overveje, om ikke Staten kunde gøre en Indsats for, at Musikken i højere Grad blev en Folkegave til det danske Folk. Jeg har tidligere fra denne Talerstol udtalt mig om dette Forhold og